

РОБЪРТ ШЕКЛИ

СВЕТЪТ НА ЧЕРВЕЯ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Скъпи Робърт,

Не мога да ти опиша колко съм развълнуван от това, че двамата с теб успяхме да установим телепатичен контакт през безбрежността на пространството. Още почти не мога да повярвам, че разговарям с друго същество. Не че това е напълно неочаквано. Много от разумните червеи от моя свят вярват, че съществуват и други светове, населени с червеи. Много от нас също признават възможността (някои го наричат вероятност) там някъде да има разумни същества, които не са червеи, дори не са червеподобни, а наистина напълно различни. Много от нас отдавна работят по въпроса за телепатичен контакт с тези хипотетични другоземци.

От собственото ти описание (което аз не разбирам напълно), ти като че ли притежаваш висока степен на двустранна симетрия. Ние също. Някои от нашите най-добри теоретици отдавна са предсказали Необходимата Степен на Симетрия, като предпоставка за разумен живот. Трябва да те попитам за едно доста странно изявление, което направи в последния ни разговор. Ти ми каза, че си нечервейно същество от друг твърд свят, което не рови червеев тунел, нито нечервеев тунел, а всъщност се движи *отвън* на вашия свят, в контакт с неговата *повърхност*!

Поне така *мисля*, че каза!

Е, това че си нечервейно разумно същество, което разговаря с мен от друг свят, за мен е лесно за разбиране. Но това че живееш върху *външната* повърхност на своя свят, а не вътре в него, където обикновено би могло да се очаква да живее един нечервеен разум...

Наистина ли живееш там? На повърхността?

Моля те, обясни! За мен е наистина важно да го разбере, поради причини, които ще ти обясня при следващия ни разговор. Сега трябва да изключа доста набързо и да пренасоча веднага тунела си. Надявам се да се чуем скоро.

Радвам се, че пак ми се обади. Ако съм те разбрал правилно, ти потвърждаваш, че си материално, триизмерно същество като мен, но живееш върху *външната обвивка* на твоя свят. И освен това потвърждаваш (или по-скоро аз така разбирам от твоите думи), че

познаваш не само формата на своя свят, но също така неговия обем, радиус, размер на повърхността и така нататък.

Честно казано, това е трудно за вярване.

Това ли искаше да кажеш?

Наистина ли си същество от някоя далечна планета или си някой друг червей, които се майтапи с мен?

Разговорите с теб ми създадоха неприятности. Другите червеи знаят, че изпращам мощни вибрации, насочени и тясно фокусирани в пространството. Много от червеите го правят. Но аз продължавам да следя един-единствен район (твоят свят) и това кара останалите червеи да ме питат дали не съм се побъркал или какво, по дяволите, си въобразявам.

По-лесно ми е да им разказвам достоверни измишльотини по повод на това защо съм застопорил лъча си към един-единствен далечен източник, отколкото да им призная, че съм в контакт със същество, което живее върху повърхността на една сфера.

Но, по дяволите неприятностите. Що се отнася до мен, всичко това е забележително. Изключително интересно е да слушам чудни приказки от далечни места и вероятно всъщност няма значение дали тези места наистина съществуват, или може би някак, някъде, някога, всичко което можем да си представим, все пак трябва да го има.

Сега трябва да изключа. Обещах на Джил, че ще правя успоредни тунели с нея във вид на шестоъгълна решетка, които тя измисли съвсем сама. От художествена гледна точка не е кой знае какво, но аз с голямо удоволствие правя фигури с нея.

През последните няколко периода ние с тази моя приятелка направихме доста и хубави успоредни тунелни фигури.

В твоя свят имате ли си дружки, Робърт? Изпитвате ли безкрайния конфликт между самосъхранението и завършека?

Слушай, Робърт, и мен ме интересува философията, както ми се струва, че занимава и теб. Казваш ми, че разговаряш по тези въпроси просто заради удоволствието, а не защото си професионалист. Същото е и с мен. Аз съм творец и почти през половината от времето си не знам какво говоря, но се радвам, че и с теб е същото, както ми каза. Всъщност не бих искал да разговарям с някой гигантски богоподобен

интелект Отвън. Мисля, че просто ми се искаше да си намеря приятел, някой на когото да разкажа живота си и чийто разказ за собствения му живот да чуя.

Всъщност, Робърт, искам да разменя с теб знания, но не съм специалист по нищо друго, освен по изкуството, което създавам. Доколкото разбирам и с тебе е същото. Толкова по-добре за нас! Професионалните червеи-философи и учени обикновено считат, че някой от тяхната среда ще влезе в контакт със свой интелектуален партньор, когато най-после бъде осъществен контакт между обитателите на различните светове. Не е ли чудесно, че това се случи на двама експериментатори, хора на изкуството като нас?

Робърт, дали ти си някое странно същество, живеещо в съответствие с чудни и особени природни закони? Или такова съм аз? Или и двамата?

Ще чакам да се чуем скоро.

Здрасти. Пак съм аз.

Трябва да ти кажа, че неотдавна направих опит да поговоря за теб с един от моите червеи-приятели. Не очаквах да имам голям късмет (и колко съм бил прав!), но трябваше да опитам. Може би беше глупаво от моя страна, но трябва да ти кажа, че ние, червеите, се интересуваме много от тези неща, вероятно заради физически изолирания начин на живот, който водим.

От друга страна червеите, въпреки страстта си към науките и метафизиката, както и належащата им нужда от нови открития в тези области, са скептично настроени към всичко, което не са измислили лично или не са изпитали. С изключение на откачените глупаци, които са готови да повярват във всичко.

Не искам да изпадам в крайности и да се издигам в култ от една страна, да предизвикам присмех от друга, да бъда обявен за луд от трета или да решат, че съм обладан от някакъв зъл червеодух от четвърта. (Между другото колко крайници имаш ти, Робърт? Предполагам да са четири, по един за всяка от двигателните ти функции, излизаци от централната ти телесна маса. Правилно ли предположих? Червеите нямаме ръце, но концепцията за наличието на крайници е част от нашите древни научни традиции.)

Реших да направя един опит под формата на хипотеза. Така се случи, че преди няколко периода имах късмет да правя фигура в съседство с прохода на моя приятел Клаус. С него сме споделяли многобройни съседства на фигурите повечето преди, отколкото напоследък. Тогава двамата изпитвахме великолепен резонанс и даже веднъж паралелизирахме еднаква фигура (един додекаедрон, ако не ме лъже паметта) с цели седем свързани варианта. Накрая, честно казано, на мен ми писна и аз реших, че трябва да действам по-бързо и по-елегантно, и оставих Клаус, за да продължа кариерата си в изкуството. Клаус се захвана с паралелизиране на философски червееви фигури и си създаде доста добро име в тази област.

След като поговорихме малко по ротационни въпроси, аз му казах:

— Клаус, напоследък ме занимава една странна идея. Бих искал да ми кажеш мнението си.

— Да чуем — отговори той.

Когато казвам „говорихме“, не искам да кажа, разбира се, че сме се срещнали лице в лице. Това би означавало мигновена аниhilация, както съм ти казал в предишния ни разговор. И би направило „разговора“ ни последен! Под „разговор“ аз разбирам комуникацията, която се извършва между червеите, когато те се намират в съседни коридори, с пространство не по-голямо от Сигма помежду им. Сигма е нашият символ за вариация обхват на разстоянията и условията, в рамките на който е възможна комуникация. Тези комуникации се осъществяват чрез ударните движения, които червеят извършва с главата си, изчуквайки кода на езика и оставяйки непрекъснат запис от разговора по стените на коридора. Всеки разговор, който някой червей някога е провел, с който и да било друг червей, е записан по стените на тунелите някъде из Света на червеите, освен ако не се е случил някой естествен катаклизъм, като например срутване на тунели.

Така че за мен е напълно ясно, че ние, червеите, разбираме нещо напълно различно от вас, хората, когато казваме, че сме разговаряли с някой приятел. Реших, че трябва да изясним този въпрос помежду си. А сега се връщам към разговора ми с Клаус.

— Представи си, че съществуват материални разумни същества като нас, които живеят на други светове. Там Навън...

— Искаш да кажеш в други светове — каза Клаус.

— Не, точно там е работата. Мислех си какво може да попречи на съществуването на материални разумни същества като нас, да живеят *на* повърхността на някой свят, а не в нея.

— Позволи ми да предвидя незабавните трудности — заяви Клаус. — Тези хипотетични разумни същества, които живеят *върху* своя свят, биха имали по мои предположения, директен сетивен контакт с повърхността на този свят и по такъв начин биха могли да установят постоянни координати и така да *узнаят* формата на своя свят.

— Нека кажем, просто заради научния спор, че той е сферичен — казах аз.

— Действителната форма няма значение. Важното е, че *на* този твой хипотетичен свят, формата, каквато и да е тя, може да бъде известна, и поради това всички посоки и топологични форми също да бъдат познати.

— Това, струва ми се, следва от предположението — отговорих аз. — И освен това аз предполагам още едно условие...

— Скъпи ми приятелю — прекъсна ме Клаус. — Не си прави труда да продължаваш. Трябва да ти кажа, че всяко по-нататъшно предположение в тази посока е безсмислено, тъй като то трупа една върху друга все по-невероятни хипотези. Не знаеш ли, че цялата наука и математика на червеите, с която мога да твърдя, че съм запознат до известна степен, никога не е успяла да установи със сигурност съществуването на повърхност на нашия собствен свят? Затова ние говорим за нея като за *реална* повърхност.

— Това не значи, че някъде другаде не може да съществува повърхност — настоях аз.

— Разбира се, че не. Всичко е възможно, включително и съществуването някъде на червеи, които живеят като изяждат собствените си опашки. Възможно, но толкова недоказуемо, че просто губи значение. Ако искаме да водим разумен спор, дори и на хипотетична основа, той трябва да бъде на базата на законите на природата. Такива, каквито ги познаваме, а не каквито бихме искали да си въобразим.

— Мисля, че ти започваш да говориш твърде умно и свято — казах му аз. — Защо, дявол да го вземе, червей такъв, ние *винаги* приемаме, че нашият свят има повърхност, макар да не знаем къде е тя.

Не можем да я открием никога, с изключение на мига на проникване/завършек, когато това вече няма никакво значение.

— Трансформацията, която се извършва върху истинската повърхност и която ние наричаме проникване/завършек или „бета“, по-вероятно *не* е доказателство за съществуването на реална повърхност на нашия свят. Във всекидневния си живот ние приемаме, че нашия свят има повърхност. Това е необходима психологическа конструкция (макар да съм длъжен да подчертая, че тя е изкуствена), за да бъде възможно да се определя посоката на тунела на червея. Но философите вече не вярват в съществуването на реална повърхност.

— Това е ново за мен — казах аз. — Тогава в какво вярват?

— Последната тенденция е да се приеме, че нашият свят има псевдоповърхност, понякога наричана въображаема повърхност. Това е много полезно схващане, защото математически псевдоповърхността трябва да съществува, независимо дали реалната съществува или не. Така тя служи при решаването на някои от математическите функции.

— Не виждам разликата между псевдоповърхността ти и истинската повърхност — настоях аз. — Не наричаш ли едно и също нещо с различни имена?

— В никакъв случай. Терминът псевдоповърхност се използва за изразяване на неопределеността.

— Нищо не разбирам — ядосах се аз.

— Виждаш ли, момчето ми, повърхността е псевдоповърхност или П/П и тя е неопределена, защото не можеш да я изследваш експериментално, тъй като такова изследване включва завършек на изследователя, когато той проникне през недоловимата псевдоповърхност. Ако разбираш за какво говоря.

Във вибрациите на Клаус имаше някаква надутост, когато ми предаваше това. Той нарича сам себе си Трансцедентален Прагматик. Но аз мисля, че просто доста хитро извърта концепциите си. Понякога си мисля, че когато Клаус се разпростира по темите на някои от предметите на собственото си познание, то няма *буквално* нищо за разбиране. Това са просто стари червееви тунели, ако използвам нашия жаргон за нещо, което има форма, но няма съдържание.

Все пак Клаус е признат философ-мислител и щом той не може да приеме моето предположение като постулат, от който да екстраполира, то по всяка вероятност не бих могъл да постигна това с

никой друг, като изключвам, разбира се, онези, които биха повярвали във всичко, но към които нямам намерения да се обръщам.

— Ти просто си един инат и не искаш даже да обмислиш моята концепция — казах му аз. — Повърхността е нещо необходимо. За Червебога, червей, ние прекарваме живота си в копане на тунели, а ти се опитваш да ми кажеш, че те са въображаеми!

— А ти някога да си *виждал* повърхността на червеев тунел? — извибрира спокойно Клаус.

— Добре де, разбира се, че не съм я виждал отвън. Невъзможно е за един червей да попадне на тунел, без да завърши. Всеки го знае! Но всеки червей знае много добре, дявол да го вземе, че той се намира в тунел и че тунелът, в който се намира, има повърхност.

— Това, разбира се, е общоприетата максима, че щом червеят си е в тунела, всичко на този свят е наред — продължи Клаус с дразнещо упорство. — Ние можем да правим каквито си пожелаем умозаклучения, но докато доказателствата са косвени, а не експериментални, не можем да твърдим нищо със сигурност. Признавам, че някои косвени доказателства са доста твърди, както казал философът, когато се ударил в повърхността на кристала, който според теорията му не би трябвало да съществува.

Аз му отвърнах с една много кратка одобрителна вибрация. Това бе един стар виц и аз го бях чувал много пъти преди.

— Нека оставим абсолютната истина на мира за момент и да си представим, че неопределената псевдоповърхност съществува някъде като реална повърхност — продължи Клаус. — Ти искаш от мен да си представя, че във Вселената има обекти с известни размери, нали така? Е, това не е чак толкова трудно. Но ти освен това искаш да си представя материални, триизмерни същества като нас, които живеят на тази повърхност.

— Това е идеята.

— Добре — каза меко (но със зле прикрити иронични вибрационни обертонове) Клаус. — Тогава това наистина трябва да са твърде странни същества. Твоите същества, живеейки *на повърхността*, би трябвало да са в положението на червей, изложен на пробив в тунела не само за мига, който е достатъчен да доведе до завършек всеки от нас, а *непрекъснато!*

— Защо ние просто да не измислим един особен закон, който да твърди точно това? — предложих аз.

— Че с каква цел? — попита Клаус. — Предположението може да бъде както смешно, така и поучително, но какъв е смисълът да създаваме една неоснователна фантазия, която се противопоставя на целия ни опит по отношение на действителния свят? Това същество от повърхността, което ти искаш да хипотетизираме, скъпо мое момче, би могло да живее само в съответствие със закони, които (след като не съществува необходимост дори да ги обмисляме) могат да бъдат приети като каприз, фриволност и дори екстремност, за да ги има някъде или някога.

— Добре, Клаус, забрави за това — извibriрах му аз нещо като свиване на раменете.

Той извibriра поучително самодоволство:

— Едно материално същество, момчето ми, което живее на повърхността на някакъв сферичен свят с познати размери, би било наистина странно създание също както неговия свят и законите, които го управляват!

Най-накрая аз успях да се отърва от него, когато той неволно попадна в извита моноаксиална спирална мозайка, която казват била любимата фигура на великия Аристотел — червеят, който е кодирал по-голямата част от нашите знания — и го оставих да си вibriра тихо на себе си.

И така, това показва какво би могъл да очакваш от моите най-просветени колеги. Мисля вече да запазя разговорите ни в тайна, макар че може би ще ги разкажа на Джил. Между другото, Джил е моята другарка. Всъщност тя е *вероятната* ми съпруга, аз неин съпруг, тъй като ние още не сме консумирали брака. Иначе аз бих бил завършен и нямаше да мога да разговарям с теб, нали?

След последния ни телепатичен разговор не можах да престана да мисля за теб, Робърт. Продължавам да си те представям (или поне се опитвам) как пълзиш щастливо по твоя „огромен объл сфероид с досадно правилна форма“, както го нарече ти, с неговата определена форма и размери. Не можеш да си представиш как съм се чудил на изкусителните видения, които си измислям за твоя странен свят.

Място, където разумните същества не само се движат по повърхността на една сфера с известни размери, но като че ли само това не е достатъчно, ами и чудо на чудесата, изпитват физически контакт едно с друго, без взаимно завършване/смърт!

Може ли да бъде вярно това? Струва ми се единственото разумно обяснение на твоето съжаление, че е невъзможен разговор между нас „лице в лице“, както е прието между приятели в твоя свят.

Робърт, ти не би могъл да знаеш, че ние, червеите, говорим за среща лице в лице само когато това се отнася за процедурата брак/създаване на потомство/смърт. Сигурен съм, че ти не си искал да извършиш точно *такова* нещо с мен! (Но ако съм сбъркал по отношение на твоите секс/смърт представи, моля да ме поправиш.)

Мисля, че си имал предвид приятелски, нестресов, несексуален разговор между двама ни в гранично пространство! Пространство, където бихме могли дори да се докоснем, ако бихме пожелали, но без да последва моментален завършек/смърт.

Ако предположението ми е правилно, тогава това е нещо нормално, да не говорим, че то е и възможно за вас, човеците.

И ако наистина ситуацията е такава, то аз само бих могъл да кажа „Уха!“. Честно казано, твърденията ти по отношение на теб и твоя свят за другите червеи (защото аз ти вярвам!) биха изглеждали абсурдни. И все пак аз ще се повъртя наоколо и ще се опитам да намеря начин да съобщя на някого това, което ми разказваш.

Ние, червеите, съществуваме в междинна зона. Тя се намира между сърцевината и повърхността. Старата материя се унищожава и се създава нова, а междуременно в стабилната зона, ние, червеите, живеем в един краен обем, който, докато тази зона съществува, не се променя. Нашият свят създава материя, а ние я консумираме. И от нея съществува точно количество, необходимо за ядене/ровене. Допълнителна материя се създава само в определен процент, като по този начин нашето общество се саморегулира, като намалява при свръхконсумация и се увеличава при по-ниска степен на консумация.

Животът се поддържа по странен начин, нали, Робърт?

Напоследък тук наоколо стана малко пренаселено. Струва ми се, че предстои период на висока смъртност. Почти няма място да се

изкопае фигура с форма на 8, да не говорим за нещо по-сложно.

Един от нашите най-радикални мислители твърдеше, че имало само *един червей* на света, който сънува сънища за самия себе си, като се движи наоколо и пробива тунели толкова бързо, че среща себе си в други пространствено/времеви точки, като по този начин се самозавършва и съживява едновременно. Той е безсмъртен в смисъл на постоянна смърт и прераждане, прехвърляйки се мигновено и постоянно от едното в другото. Той измисля всичко останало — нашата цивилизация, нашата култура, нашите закони и самото ни съществуване. Този Първичен червей успява да се самоубеди, че е множествен и после, когато наистина е убеден, се мъчи да отрече това и да установи, че е единствен.

В Света на червеите безопасността се намира в посока към сърцевината и в съответствие с това по-дълбоките области са гъсто тунелизирани. Когато слизаш, ти срещаш лабиринт от тунели и накрая мястото става непроходимо. Но все пак е възможно да се придвижиш надолу и ако имаш късмет, и си достатъчно умел в избягването на областите, които представляват клопки, да намериш път към Сърцевината — вътрешната област, където създанието е непрекъснат процес и където няма никакви тунели. Защото дори и ако няколко други червея са проникнали до Сърцевината, процесът на регенериране на материята там е толкова бърз, че тунелите им биват поглъщани скоро след пробиването им. Когато тунелите им се запълват толкова бързо подире им, те остават без история от онзи тип, който ние изписваме по стените на дълготрайните си тунели. И тогава, незасегнати от паметта, те биха могли да живеят в нещо като рай.

— Но дори и да открием този проход, пак не бихме могли да знаем дали той води към Сърцевината или към смърт в капан — казах аз на Джил.

— Това ми е ясно — отвърна тя. — Честно казано, аз бих се задоволила със сегашното си положение и бих живяла като всички останали червеи. Но поради кой знае каква причина аз се влюбих в теб. И ако ти желаеш да живееш изолиран от останалите, аз ще дойда с теб и двамата може би ще открием Сърцевината. Но даже и да не я

намерим, поне ще имаме възможността за един разумен съвместен живот.

— Щом така чувстваш нещата — казах й аз, — защо тогава не дойдеш с мен към Горните области?

— Защото това води до смърт, при това бърза, доколкото съм чувала. Аз те обичам и бих искала да свикна с ексцентричностите ти. Търсенето на Сърцевината е ексцентричност, но все пак е приемлива като начин на поведение. Но отиването към Горните области си е чисто самоубийство. Аз те обичам много, скъпи мой, но прости ми, не чак дотолкова, че да склуча един договор за самоубийство с теб.

Съществуват доказателства, че древните области с тунели са изпълнени вероятно със спонтанен процес на създаване на материя.

Не бихме могли да бъдем сигурни, тъй като има противоречиви доказателства, но някои от тях показват, че определен брой древни тунелни области са *изпълнени с твърдо вещество*. Цяла мрежа от праисторически тунели, показани на древни и примитивно направени карти, явно са запълнени, което показва един процес на непрекъснато съзидание на нашия свят.

Скептиците твърдят, че всичко това показва, че старите карти са недостоверни. Лично аз имам чувството, че е така. Но циникът в мен счита, че ние, червеите, може би консумираме света по-бързо, отколкото той е в състояние да се възстанови.

Между другото, благодаря ти за подробното обяснение за идеалното съжителство в твоя свят. Колко сте щастливи вие, че можете да влизате във физически контакт с вашите възлюблени без при това да бъдете завършени, а по-скоро, за да постигнете по-голямо и по-богато разбирателство помежду си. Наистина, не мога да си го представя. Прекалено е хубаво, за да е истина.

Радвам се, че ми разясни думата „война“. Сега я разбирам (надявам се правилно) като осъществяване на директен и насилствен контакт между многобройни тела, по без непременно завършване

както при нас, а по-скоро с насилствено отстраняване чрез извиващи и отблъскващи движения. Физическият контакт ми се струва невероятно интересен, макар че за един червей е трудно да си представи неговия смисъл. Но тогава предполагам, че ти всъщност няма да можеш да разбереш какво означава пробиването на тунел.

При нас моралът изисква да не извършваме спираловидно-напредващо движение около тунела на друг червей. Това е нещо доста глупаво. Разбираш ли, ти го заобикаляш със спирали, разположени на критично разстояние, така че той се сблъсква непрекъснато с един тунел наоколо и пред себе си. В такъв случай той е заобиколен от непробиваема преграда, която го принуждава да следва определена посока. После червеят-агресор може да „затвори“ отпред тунела, като пресече на кръст единственото място, от където другия би могъл да се измъкне.

Така че основата на морала в Света на червея е: да спиралстваш или да не спиралстваш. Това е въпросът!

Теорията твърди, че Светът на червеите не е цялостен материален свят, а един или няколко светове, свързани като гири с материални мостове.

Някои твърдят, че нашия свят не е единична непрекъснатата материална форма, а по-скоро сбор от материални тела, свързани с цилиндрични мостове. За това има известни доказателства. Някои от нашите карти от мъртви области показват конфигурация с формата на гири. Например две форми, които, разбира се, не са задължително сферични, свързани с цилиндрична секция. Свързващата област се счита за забранена и емпиричните изследвания са рядко явление, тъй като грешката е равносилна на катастрофа.

И все пак, тези гироподобни форми карат един червей да се замисли, че явно означават нещо. Тази теория, освен това, е съвместима с теорията за непрекъснатото съзидание. Предполага се, че нашия свят е някакъв вид жива материя, която се разпростира в различни направления от своята (предполагаема) повърхност чрез

мрежа от нишки, а после се разраства в нов материален обем в края им.

Ти ме питаш как червеите се различаваме един друг, дали имаме индивидуалност и как я показваме, как разговаряме и така нататък. Аз не съм учен, но ще ти го обясня колкото мога по-ясно.

Всеки червей се ражда с различна и уникална текстурна рисунка на кожата си. И, разбира се, неговата кожа е в непрекъснат контакт със стените на тунела му. Същите основни рисунки, повторения и така нататък, се повтарят непрекъснато, но в безкрайно разнообразни комбинации на по-високо или по-ниско естетическо равнище. Един червей може да разчете кожната рисунка на друг от различни разстояния, в зависимост от разнообразни фактори.

Кожната рисунка е основната текстура на индивидуалността. Тя се отпечатва по стените на тунела с напредването на червея и може да бъде разчетена от другите, докато с изтичане на времето не изчезне.

Това ни е вродено. Освен това ние имаме способността да правим съзнателни текстурни рисунки по кожата си и следователно да ги отпечатваме по стените на тунела си, с цел разговор с останалите, или (като използваме повече енергия) за да оставим запис, чиято трайност зависи от размера и скоростта на червея, който го прави.

Мисля да съм ти казал вече, че скоростта и посоката са едни от областите, в които ние прилагаме свободната си воля. С увеличаването на скоростта се повишава ръста ни, като се удължава и времето, и умението ни да разговаряме. Линейната скорост е фактор на растежа или увеличение на обема, както го наричаме ние.

Колкото по-бързо пробиваме тунел, толкова по-големи ставаме и толкова повече време имаме. А това си има и психологическа основа в смисъл на по-добър живот. Но по-високата скорост също така води и до по-голяма вероятност за попадане в капан или завършване. Ние разполагаме с различни математически начини да си помогнем в изчислението на коефициента скорост/опасност при различни обстоятелства. Честно казано, те са със съмнителна практическа стойност и доста трудни за разбиране, поради което стандартният червей просто се осланя на интуицията си.

Лично аз презирам науката. Но както и всички останали, съм принуден да навляза в мистериозната материя на физиката, метафизиката и математиката, за да мога да разрешавам ежедневните проблеми, с които ние сме заети непрекъснато. Дори сънищата и фантазиите ни включват интуитивно навлизане в области, където физическите закони и особените свойства могат да бъдат променени в наша полза. А понякога сънувам и кошмари за присвиване.

Понякога, в някой хубав ден, аз си измислям, че няма определена граница за скоростта, която би могъл да постигне един червей при идеални обстоятелства, тъй като скоростта предизвиква увеличението си, при това в логаритмична прогресия. Ограничаващите фактори са тунелите на умрели червеи, другите червеи и непознаваемата повърхност.

Измислиците за непрекъснато нарастваща скорост и размер са нещо обикновено сред нас. Една от най-старите ни легенди е за Първичния червей в Истинския свят. Този свят бил изцяло материален, разбира се. Едната версия на легендата е, че Първичният червей се опитал да постигне максимална скорост (която е позволена само на Червебога, ако Той съществува) и че Първичният червей пораснал толкова голям, станал толкова бърз и дълъг, че погълнал целия свят. И тогава светът и червеят завършили едновременно. Това бил краят на първата Ера на червеите. После Червебога създал света отново, но този път с два червея.

Друга версия на Легендата на съзиданието разказва, че Червебогът спасил света, като създал втори червей от другия пол, с който Първичният червей трябвало да споделя света, да се споиш и да роди/умре, като по този начин постави началото на днешната раса на червеите.

И двете версии на тази легенда са единомдушни, че в началото нямало нищо, а после бил създаден материалния свят, след него Първичния червей, а после Майката червей. Други легенди разказват, че първия червей била Майката, която се сношила със себе си, за да роди нашата раса.

Във всички случаи. Втората ера започнала (както се говори) с два червея и животът тогава бил райски, защото те имали на разположение целия свят и живели дълго, и правели блестящи фигури, преди да се сношат/завършат и да поставят началото на процеса, от който произтича съвременното ни множество.

Каквото и да е било, в древните времена трябва да е било прекрасно, защото имало съвсем малко червеи и всеки се е радвал на възможността да живее дълго и да се изяви напълно.

Объркан съм от споменаването от твоя страна на думата „гравитация“. Такава сила не съществува в нашия свят или ако я има, ние не я познаваме и тя не играе важна роля в нашия живот. В нашия свят всички посоки изискват еднакъв разход на енергия. Не разбирам защо ти правиш разлика между „нагоре“ и „надолу“. Дали това отговаря на „навътре“ и „навън“? Има ли то нещо общо със симетрията? За нас това е безсмислено.

Ние сънуваме времето преди разделението. Един сън за невинността, за рая, когато червеите се увивали един около друг в истински контакт, когато нямало завършек, а само невинна сексуалност и безкрайно удовлетворение, когато всички червеи живеели в едно голямо кълбо, раждали, умирали, били абсорбирани отново в кълбото на живота като храна, за да се съединят със светлината на слънцето и да създадат нов живот. Такова е било състоянието на червеите преди Падението.

Много се заинтересувах от твоето описание на *водата* и то отговаря в известна степен на онова, което ние наричаме земя. При нас няма нищо, което да прилича на това, освен ако „водата“ не е средата, през която ние се движим. Но не ми изглежда вероятно, защото от онова, което ми каза, разбирам, че един тунел, направен във вода, непрекъснато би се запълвал отново, което при нас не е така. Може би някаква друга „течност“ или „полутечност“ има необходимите качества? Харесва ми мисълта, че промяната е в самите нас и ние я

носим със себе си. Но аз мисля, че това е просто една хубава мисъл. Напълно съм сигурен, че сме червеи, а не риби.

Може да се полудее (или поне казват, че това се случва), когато нечий краткосрочен тунелен рисунък се доближи в достатъчна степен на подобие (критичната степен не е известна) с рисунъка на тунела на някой вече починал червей. Но за да направиш рисунък с достатъчна мощ на определено разстояние след смъртта си, трябва да си много голям/бърз червей. Говори се, че някои зли червеи притежават такава сила и се говори, че рисунките им само чакат някой да бъде хванат, правейки същия рисунък. Мистиците твърдят, че тогава се проявява магическата сила на Резонанса. Рисунъкът на живия червей чрез квантум/гешталтовата сила на прерисуването става подобен по всичките си показатели с този на мъртвия. Живият червей е принуден да продължи рисунъка на мъртвия. Това е нашата дефиниция на лудост, тъй като един червей е определен напълно от своя личен рисунък. Ако той прави рисунък, който не е негов — не по свое желание, нито в желана от него посока — той вече не е същият червей. Той става онзи, предишния. За такъв полудял червей се казва, че „кара по зададен рисунък“. Това води до бързото му унищожаване, тъй като той не е в състояние да се ръководи от интуицията си и не успява да избегне опасните места.

Не знам дали всичко това е вярно, но поне обяснява необяснимото поведение, което понякога обхваща някой червей.

Говори се, че помежду ни има червеи-магьосници, които съзнателно търсят Подобие с предишния рисунък на някой велик, починал червей-дух, някой велик магьосник. Вярва се, че ако това се направи съзнателно и със съответните предпазни мерки, червеят-дух няма да унищожи магьосника, а по-скоро ще го дари със силата да предвижда рисунъка на другите. Естествено, с цената на душата му. От друга страна действително ревностно вярващите в Бога, понякога наричани Бели магьосници, се опитват да постигнат Светото Резонантно Подобие с Великия Рисунък на Червебога, заради благословеното Безкрайно Скоростно Единство, както го наричаме помежду си. Но между Червебога и вярващите има доста доктринарни спорове, на които аз не обръщам голямо внимание, тъй като преди

всичко съм творец и като представител на интелигенцията продължавам да се интересувам основно от света, който ме заобикаля.

Ние, артистичните натури (защото знам, че ти си родствена душа, Робърт), използваме предоставената ни даденост, без да изпитваме задължения към нея. Истинската ни привързаност е не към общоприети или необщоприети възгледи, а по-скоро към някакъв вид чиста изисканост, която за мен дефинира изкуството в най-висока степен. Но тези неща или се разбират интуитивно, или изобщо не могат да бъдат разбрани. Нали ме разбираш?

Онова, което съответства на вашето зрение, е нашата възможност да усещаме тунелите както като индивидуалност, така и като рисунък, а също и да чувстваме, и идентифицираме други червеи, и да усещаме известни неточности или несъответствия (технически наричани Аномалии) в плътността и формиращата структура на света, из който се движим. Тези аномалии понякога са с определена форма, размер и дебелина, и понякога са непроходими. Точно този факт ни води към възможната достоверност на иначе отречената теория, че ние живеем в кристалинен свят. Тази теория твърди, че Аномалиите, които срещаме от време на време, всъщност са зони, формирани от мрежи от повърхности в нашия кристалинен свят. Зоните могат да бъдат считани за точки, където пресичанията са успоредни и поради това непроходими. Аз не съм чак толкова запознат с всичко това, но го споменавам с надеждата, че ще представлява някакъв интерес за теб.

Първото възражение към теорията за кристалинния свят е, че ако той беше такъв, ние щяхме да сме в състояние да открием някакво закономерно подреждане на зони и повърхности и по този начин да можем да установим формата на света. Което, разбира се, ние не можем да направим.

Това възражение удовлетворява някои от привържениците на теорията за полукристалинен или квазикристалинен свят, които твърдят, че нашият свят притежава някои кристалинни свойства, но сам по себе си не е чист кристал и не е обвързан със законите на симетрията, които дефинират класическия растеж и предсказуемост на кристалите. Някои от тях твърдят, че светът ни живее и притежава определени кристалинни свойства.

Нямам намерение да се подигравам на червеите-кристалинографи. Но те предизвикват съмнения в метафизически аспект. Същевременно в естетически план те дават възможност на един червей-творец да изписва великолепни фигури в тунела си. Червеите, на ниво комикси, обикновено изписват прости кубове, като, разбира се, внимават да останат доста надалеч от критичните граници на завършването по местата, където линиите се пресичат. Дори често изоставят фигурата, преди да са я завършили, тъй като тя им омръзва или са решили да направят нещо друго.

И, естествено, много голяма част от червеите изобщо не се интересуват от кристалинните записи в изкуството и предпочитат да прекарат живота си в правене на стегнати спираловидни рисунки с различна степен на трудност, в зависимост от своята свенливост. Един истински спираловиден рисунък е по-безопасен и позволява на създателя си да консумира повече „безопасна“ (т.е. нетунелирана) земя. Но тези стегнати рисунки са загробващи и животоограничителни, тъй като високата им извитост намалява до минимум скоростта и заедно с това самоизявата. Затова тези, които ги правят, обикновено остават дребни и бавни, и водят досаден, но безопасен живот.

Обаче този вид работа не е за мен. Джил непрекъснато ми изтъква предимствата на спираловидния рисунък, но аз съм един червей-творец и мен непрекъснато ме привлича очарованието на художествения запис на тунела — най-висшата форма на съзиданието.

Всъщност напоследък си създадох доста голяма известност с композицията от три свързани тетрагонални пирамиди, всичките върхове на които бяха украсени великолепно с изключение на един, където описах тетрахедрон, за да постигна и комичен ефект. Заради това бях подложен на доста силна критика от страна на класиците, което ми достави удоволствие, защото съм се посветил на асиметрията. Е, това е доста силно казано. Аз естествено вярвам в симетрията, както е длъжен всеки един творец, но считам, че замръзналата перфектност на симетрията трябва умишлено да бъде нарушавана от тайнствеността и истината на асиметрията. Предполагам, че ти би ме нарекъл романтик. Но това е моето кредо и аз не се срамувам от него.

Ти може и да се присмиваш на моята концепция за планираните асиметрии, тъй като природата на света и намесата на други червеи

така или иначе изопачават нашите произведения. Някой би се запитал даже дали последната ми тетрагонална бипирамида заслужава изобщо това име. Формата ѝ бе далеч от съвършената. Трябваше да извърша известно прибързано маневриране в една запълнена на седемдесет процента област, за да успея да я завърша. Фигурата е доста изкривена, но това не може да бъде причина да се каже, че изглеждала като червеляно, както доста незаслужено я нарече един от критиците.

Е, така е в изкуството. Но поне предизвиках брожение и показах, че мога да надмина простата геометрия, която е модна в съвременното изкуство.

Обещах да ти разкажа нещо за работата си, и ето че го направих. Разбира се, разказът ми е доста опростен. В изписването на фигури са включени много повече неща, отколкото казвам. Но може би съм ти разказал достатъчно, та поне да добиеш някаква представа.

Какво правиш ти, Робърт?

Тази седмица аз работя по повтарящо се контактно дублиране на една псевдохексагонална форма, която ми се яви насън. Това е една приятно повтаряща се дейност с леко чувствен естетически характер, която ми предоставя доста дълги линии, по които да увеличавам скоростта си, така че да събера енергия, за да разговарям с теб. Следвайки движенията на контактното сдвояване, аз удовлетворявам привързаността си към формата, без всъщност да измислям нова фигура. Правя това някак с нежелание, защото съм изпълнен с големи творчески проекти. А Джил смята, че съм станал нещо повече от „малко луд“! Но аз се въздържам от започването на тези големи проекти отчасти заради Джил, отчасти от страх (защото съм намислил някои доста опасни форми!). Но най-вече се въздържам от тях, за да отдам вниманието/енергията си на тези разговори с теб, Робърт.

Твоето обяснение за това как живееш, бе малко неясно, но доколкото разбрах и ти като мен си автор на известни естетически произведения. Когато казваш, че ти „плащат“ за работата, според мен това означава, че получаваш по-голяма известност и по-добро обслужване в някаква форма, която можеш да използваш. Ако съм разбрал правилно, ти изработваш и продаваш някакви свои тунелни структури. Ние много си приличаме в известен смисъл. Но това нещо

„продаване“ аз не го разбирам. Имам чувството, че твоите тунелни структури, които ти наричаш разкази, са преносими и могат да бъдат изолирани за някакво специфично снабдяване с тях, на твоите материални събрата. А те те възнаграждават по някакъв начин, който се надявам да изясниш за мен в някой по-нататъшен разговор.

Но намирам тази идея за твърде странна и не мога да си представя какво биха могли да ти дадат те освен слава. Каква връзка биха могли да имат другите същества с твоята издръжка? Изглежда съм предположил, че вие живеете като нас, червеите. Тоест, че се храните самостоятелно. Както съм ти обяснил, ние, червеите пробиваме тунели и по този начин създаваме художествени произведения, които могат да бъдат възнаградени със слава, той като нищо друго не може да проникне в изолацията, в която ние сме принудени да живеем. За мен е трудно да си представя как е възможно да получаваш издръжка от други, вместо да бъдеш анихилиран от тях. Моля обясни.

Радвам се, че те чух, Робърт, макар че голяма част от съобщението ти бе неясна или просто аз не съм разбрал част от него. Но мисля, че хванах по-важното. Казваш ми, че тъкмо сега срещаш трудности с посоката на тунела си. Че освен това се сблъскваш с доста полузаплашителни и опасни противоречия. И че освен това трябва да „печелиш за хляба“ (моля те да обясниш последното в следващия ни разговор!). И затова за теб е трудно да подбереш необходимите условия и да отделиш нужната енергия, за да се съсредоточиш в разговора с мен.

Напълно те разбирам. Чувствам желанието ти да продължим сътрудничеството си и разбирам, че не се опитваш да се отървеш от мен. Свържи се, когато можеш. Твоят приятел Рон Червеят те разбира. Аз също изпитвам известни трудности, така че съобщенията ми също понякога са объркани.

Казваш, че не си споделил със своите събрата човеци за разговорите ни поради причини, които аз напълно разбирам. Но ти като че ли имаш някаква идея да намериш приемлива форма да разкриеш този си опит чрез своите артистични средства. Чрез своите разкази.

Давай, приятелю. Нашите разговори дадоха и на мен някои идеи.

Красотата на телепатичната връзка е в начина, по който този процес автоматично превежда значението на онова, което казваш, в разбираеми за другия символи и термини. Затова твоето име, което в действителност би трябвало да е неразбираемо и невибрационно за мен, преминава чрез средствата на телепатията (и може би, кой знае, чрез божие то благоволение), като доста познато. Всъщност няколко от моите приятели носят името Робърт.

Мисля си как ти пълзиш по огромната сфера, чиято форма познаваш. Чудо на чудесата!

С нас е доста по-различно. Ние живеем *вътре* в нашия свят, а не на повърхността му. Ние сме червеи. Или червоиди, тъй като съществуват няколко раси червеи.

Клаус изненадващо прояви определен интерес към телепатичните ми разговори с теб.

— Не бих искал да се доверявам на нещо, които не мога да проверя лично — каза той. — Но тези така наречени *разговори*, които ти си провел, откриват някои много интересни области. Нашите учени отдавна знаят за възможността от съществуването на други светове с определена и измерима повърхност. Досега не сме имали реални доказателства за това. И аз не съм сигурен дали това представлява доказателство. Но приемайки заключенията, за момента това ни предлага някои интересни догадки.

— Това доказва ли, че нашият свят има реална повърхност? — попитах аз.

— Не, скъпо момче. Тъкмо напротив. Ако твоят информатор говори истината, тогава това доказва, че нашият свят изобщо *няма* повърхност и доказва, че това е по-скоро предмет на действително познание, отколкото идеалистично твърдение.

— А това важно ли е? — попитах аз.

— Разбира се! Идеалистическите концепции са по-скоро логически умозаклучения, чиято истинност зависи от вътрешната им пълнота и чиято основна цел е да държат прагматиците нащрек, и да действат като катализатор за търсенията дали идеалното съответства на реалното.

— Тогава не разбирам как факта, че неговият свят има повърхност, доказва, че нашият няма.

— Това е само индиректно доказателство. Заключение, което може да се извади от контекста на космологическото доказателство, представено от твоя наблюдател. В действителност аз не съм напълно сигурен какво доказва то. И дали доказва изобщо нещо. Трябва да се консултирам с някои от колегите си, няколко от които работят по подобни въпроси.

Моята цел е изкуството. Може би то е крайната цел на всички червеи. Но философията и по-специално метафизиката, са жизненоважни за насочката на нашия ежедневен живот. Разбирам, че при теб е напълно различно. Колко щастливо същество си ти! Днес преживях едно доста тревожно събитие и все още изпитвам неприятна самоосцилация, като си го спомня. Едва не попаднах в капана на един деветдесет и девет процентен анихилационен обем.

Е, може би преувеличавам, но само малко. За нас, червеите, е трудно да преценим достатъчно точно степента на опасност. При нас или си добре, или си мъртъв. Завършен. Страхът от завършване-смърт ни преследва през целия живот, но е трудно наистина да оцениш заплахата. Що се отнася до мен, ако усетя три четвърти запълване около себе си, аз ставам малко нервен и започвам да търся по-просторни обеми. Е, днес попаднах в този район, който трябва да бе поне осемдесет и два процента завършващ и което бе по-лошо, бе заобиколен от непроницаеми плоскости.

И макар че осемдесет и два процентно запълване не е *абсолютно* критично, както показаха последните статистически наблюдения, и аз успях да намеря посока за тунела си, която в определен момент трябваше да премине покрай едно деветдесет процентно пространство (направо да настръхнеш!), накрая попаднах със спираловидно движение в един прекрасен шестдесет процентен обем, достигащ докъдето ти виждат очите. (Ние, разбира се, нямаме очи, за да виждаме, но имаме сетиво, подобно на вашето двойно оптическо възприемане на далечни разстояния, което ни позволява да наблюдаваме територията пред себе си и наоколо, и да образуваме нейно триизмерно изображение. То представлява нещо като движеща

се топографска карта в главите ни, с надупчени и плътни райони и, разбира се, с кристалинните повърхности, ако има такива.)

На повърхността, където ти живееш, съществуват ли затворени самоанихилиращи пространства, Робърт? Ние тук винаги сме нащрек за критично широки пространства, описани с тунел във формата на бутилка, които позволяват влизане, но не и изход, тъй като изходният тунел би нарушил критичното разстояние, което го отделя от входния. Понякога ги наричаме гърло на бутилка, понякога кутиени каньони, в зависимост дали обемът им е цилиндричен или правоъгълен. Има и различни други видове капани, от които винаги трябва да се пазим. Теренът, през който минаваме, се променя непрекъснато. Ех, ако можеше да бъде равномерен! Ние сме като онези пионери, за които ми разказваше, които пътували по огромните равнини с каруците си. Само че ние пътуваме през земята, а не по нея. Понякога намираме лесен път, което за нас представлява огромна равнина, друг път се сблъскваме с планини — издигащи се в различни посоки неравни кристалинни повърхнини, които трябва да бъдат заобиколени. Понякога има празни пространства, които трябва да бъдат избегнати, а друг път намираме еквивалента на тресавище — райони, които не са празни, но и не са достатъчно плътни, за да ни позволят да направим тунел, без той да се срути наоколо ни. Обикновено ние говорим за твърда материя, но всъщност тя се среща рядко. Обикновено околностите ни са във вискозно състояние и тази вискозност съществува в обхвата на твърди, отделни, здраво свързани помежду си частици от една страна, достатъчно стабилни, че да бъдат приети за вечни, въздух (или както ние бихме казали пространство, защото нас химическите съставки на онзи газ, който изпълва празните пространства между частиците не ни интересуват...) и вода — друга опасност, тъй като тя не задържа тунел или по-скоро тунелът не оставя следа в нея. Следователно е много важно да знаеш къде си бил, за да можеш да прецениш накъде да се насочиш. Това е като значението на основната линия. Един червей, попаднал във вода, колкото и да се опитва да направи прав тунел, за да достигне до брега, обикновено се движи в кръг и то в доста тесен кръг, така че не може да си позволи голяма скорост, за да порасне и да продължи. И затова той умира. Изглежда това е едно от свойствата, еднакви за нашите два различни вида — способността да се удавиш.

Моля те разкажи ми за вашите самоанихилационни пространства, Робърт, ако имате такива. В отговор на предишния ти въпрос, не, ние нямаме войни, нито пък физически конфликти от какъвто и да било вид, тъй като ние можем да убием противника си, но само с цената на собствения си живот. От време на време някои червеи се разяряват или полудяват достатъчно много, за да направят подобно нещо, но то не е чак толкова голям проблем, какъвто за вас изглежда е *войната*. И благодаря ти, че ми обясни „загриженост“. Да, тя ръководи нашия живот точно както става при вас.

Телепатичният разговор като че ли носи чувство на искреност между разговарящите, макар някои изрази да са неясни, докато се намери подобие (ако такова съществува) за съответната дума. Така че аз знам, нека да кажем по интуиция, че ти ми разказваш своята истина, независимо колко умопобъркващи и противни на здравия разум изглеждат нещата, които ми казваш.

Робърт, ти си много странно същество от моя гледна точка. И живееш при условия, които аз намирам за неразбираеми. Това е истина. Но аз също така знам, че духовно ние си приличаме. И това е най-важното. Аз вярвам, че всички разумни същества са братя и че те се търсят, за да се намерят.

Добре дошъл, братко!

Много е хубаво и това, че се оказа, че и двамата сме се специализирали в създаването на естетически произведения. Може би ще имаме възможност да си поговорим професионално.

Ако разбирам правилно определението ти за зрение, ние сме слепи червеи. Така се раждаме, но знаем за слепотата си към светлинния спектър, защото в сънищата си червеят може да види формите, които дълбае слепешком, когато е буден. Може би червеите някога са притежавали зрение. Ние „виждаме“ чрез вибрациите, които изпращаме и получаваме. По същия начин и разговаряме помежду си, разбира се. Нашият начин на слушане е също и форма на виждане, защото по време на разговора ние получаваме достатъчна представа за настроението и изражението на лицето на събеседника си, неговото

поведение и така нататък. Но ние не притежаваме специфични органи за приемане на светлинни изображения като вас, вероятно защото нямаме какво да видим — само стените тунели, но и там няма какво да се види, защото ти си прилепнал изцяло към него.

И макар да е така, и аз да съм един сляп червей, потомък на безброй поколения слепи червеи, все пак аз твърдя, че виждам нещата почти по същия начин като теб, окъпани в светлина и притежаващи форма, мекота и цвят. Ние вярваме, че зрението е вътрешно и неотменно сетиво на всички разумни същества и че визуално-светлинната слепота или „невиждането“ почти няма нищо общо с това. Моят приятел Клаус вероятно би нарекъл виждането трансцендентна функция. Ние сме слепи, но така или иначе виждаме и не знаем как става това или дори как го правим.

Главата на червея завършва с един кръгъл орган, снабден с разнообразни режещи издатъци. Този орган е в непрекъснат контакт с пръстта, минава през нея, пробива я, реже, стърже, удря, резбова, сдъвква и прави отвор, достатъчен, за да премине през него червеят. Материята, която той поглъща, преминава през тялото на червея и излиза като екскремент.

Дължината на червея нараства пропорционално на скоростта. Това е познато като „правене на дълга опашка“. То е израз на уважение и е за предпочитане, вместо да се каже за някой че е „голям и бърз червей“, което съдържа прикрита обида, която ми е трудно да превода.

Не е необходимо да ти казвам, че червеите запълват тунела си почти изцяло. Поддържа се контакт със стените на тунела във всички точки. Проблемите на триенето се преодоляват от възможността на червеите да изпускат една субстанция, която предполагам ти би нарекъл „лига“, но която ние наричаме „Божествената смазка“.

Група червеи, които се движат заедно, могат да оглеждат района, който приближават, както и този, в който се намират. При това може да се направи опит за въвеждане на определен ред. Това е необходимо, тъй като достатъчния обем пространство пред и около червея е жизненонеобходимо условие за живот, храна, подслон, заетост и изкуство, всичко това свързано в единство със самото му оживяване. В миналото бяха изпробвани доста политически системи. През по-

голямата част от времето Светът на червеите клони към анархия, тъй като законът би могъл да бъде приложен физически само посредством смъртта на този, който го упражнява. Но е необходима някаква социална организация, особено след като населението нарасна, а наличното пространство намаля. Сега не е като в древните времена, за които сме слушали, когато светът е бил девствен и неограничен, и навсякъде е имало място за тунели.

От време на време са се появявали омайващи червеи, които събирали около себе си фанатици, готови да пожертват живота си в името на реда и закона. Животът на последователите бил използван само отчасти, защото дисциплината дори и сред фанатиците се разваля, когато известна част от тях биват убити. Обикновено червейекзекутори се изпращат само за преследване на полудели или обладани червеи. Те са онези, чиито ирационални рисунки са заплаха за всички и чиито непредвидими движения спъват прогреса на червечеството. Пък и нестандартното им Поведение понякога може да стане заразно, както например по време на така наречените Години на Ретроградните спирали.

Все пак съществува една обща маса правила и данни за съществуване, макар и не особено точни. Нарича се Законът. Законът е базата на целия морал в поведението на червеите. Но никой не знае точно какво казва Законът, тъй като никога не е съществувал консенсус, който да позволи записването му като кодификация, одобрена от всички. Но вероятно е приятно тези въпроси да не бъдат напълно ясни, след като така или иначе не можеш да приложиш Закона.

Цялото червеево население вечно се движи напред по посока на часовниковата стрелка. Малкото червеи, които тръгнат в обратна посока, се считат за ретроградни. Околната среда на червеите може да бъде определена като сфера в по-голямата сфера на нашия свят. Някъде отгоре се намира неизвестната и фатална Повърхност, а някъде надолу е легендарната и непозната Сърцевина. Между тези граници се движи населението от червеи, разпръснато върху огромен фронт, като различните възрастови групи понякога пътуват заедно. Що се отнася

до самата Сърцевина, за нея се знае малко, макар че доста неща се предполагат. Но за Сърцевината ще трябва да разкажа по-нататък.

Основната миграция на червеите е безпосочна, по часовниковата стрелка, винаги напредваща към нови територии. Но разбира се *истински* нови територии никога не са открити, тъй като всички червеи всъщност следват всички други червеи около света. Все се опитваме да направим едно и също: да напредваме по-бързо, да станем по-големи. Това е успехът, но той носи и опасности: колкото по-бързо/по-голям става един червей, толкова по-бързо/често той среща тунелни бариери и клопки, защото скоростта му го води по-бързо, отколкото може да се създаде нова материя, през която да пробива тунела си. Това ограничение кара червеите непрекъснато да се разпускат и свиват, да променят скоростта и посоката си, като при това правят от време на време спирали, за да получат известно спокойствие.

Мисля, че може да съм ти дал погрешна представа за ретроградното движение. Когато се извършва в умерени граници, то не е нещо чак толкова лошо. Няма червей, независимо колко праволинеен е той, който да може да живее като върви само напред, без каквото и да било ретроградно движение. Е, може и да е възможно. Имаме сведения за червеи с изключително висок морал от класическия период (сещам се за древния Катон), които са се движили право напред до последния си дъх, а когато умирали, те го правели безропотно (доколкото знаем) и без да съжаляват.

Но повечето червеи не желаят да отиват толкова право напред. Правите линии, макар и практични, са досадни. А ретроградността е много важна за изкуството, тъй като няма фигура, която да може да бъде изписана в своята цялост и красота, ако се движиш по права линия.

Повечето от истински великите творци от нашето минало не са обръщали внимание на приказките против ретроградността, използвали са в еднаква степен всички посоки и са считали, че е важна само фигурата, описвали са своите форми и са умирали, когато им дойдело времето.

По отношение на сънищата на червеите, трябва да ти кажа, че те винаги имат смисъла на *виждане на нещо*, а обикновено в съня си

червеят вижда форми и фигури, някои от които могат да бъдат наречени изкуство, но повечето са невероятни видения на невъзможно сложни тунели, които изчезват много бързо след събуждането.

Това обаче не е само сън. Ние често сънуваме и тунелен сън — сън за един дълъг, извиващ се цилиндричен и нарязан тунел, със сложни белези по стените, оставени от текстурата на нашата индивидуалност, когато сме минавали през него. Това е сънят за тунела, който ние издълбаваме през целия си живот, от който бягаме цял живот и който никога не можем да видим освен в съня си.

Също така имаме и кошмари за попадане в предварително зададени смъртоносни форми, които трябва да следваме докато загинем, попаднали на съседен тунел или на самата повърхност на нашия свят.

Това обикновено се счита за твърде лош сън. Но за червея-творец той носи семената на промяната.

Моля те да извиниш многословието ми. Честно казано, не мога да се въздържа. Телепатията рядко дава възможност да подредиш мислите си. Мисленият разговор обикновено преминава в сложен, безкраен, измъчван от напразни надежди, объркан и многословен (Да, Червебоже! Но и ти самият си такъв, Робърт!) поток от мисли/значения/съмнения/надежди и така нататък.

Бих искал да можах да продължа, но ще трябва да намаля скоростта си за малко, защото правя обратен завой през една сложна област, която току-що се появи пред мен и няма да мога едновременно с това да изпращам сигнала си. Това ще бъде, докато се измъкна и успея отново да се върна към прилична скорост/сила.

Но ще се ослушвам за твоя отговор и ще се надявам да го чуя скоро. Разкажи ми повече за повърхността. Как е там? Разкажи ми повече за небето.

Аз разбирам. Робърт, че имаш проблем, подобен на моя. Не можеш да представиш данните, които ти съобщавам, на хората като факти, тъй като ограничените ви учени ще поискат „доказателства“, а нашата телепатична връзка както изглежда е уникална и неповторима,

поне доколкото го разбират вашите „закони за достоверност“. Аз имам същия проблем. Ако друг червей не може да чуе телепатичните вибрации, които ми изпращаш, тогава той не може да получи друго доказателство, че всичко това съществува, освен собствените ми голи вибрации.

Ако Клаус ми разкажеше това, аз вероятно щях да реагирам като него и да се запитам защо трябва да повярвам на необоснованите и недоказуеми фантазии на този приятел. Да, и бих се гордял с интелектуалната си непоклатимост!

И това, разбира се, е точно както би трябвало да бъде. Както казваш и ти, някои хора биха повярвали на всичко, ако само им го кажеш с достатъчна убедителност. Никое твърдение не е чак толкова абсурдно, че да му липсват последователи. Бих могъл да накарам някои червеи да повярват, че светът на червеите не е нищо повече от част от моето въображение и че животът и самото съществуване на моите съжителители червеи зависи напълно от това колко дълго ще се интересувам от тях. (Ние имаме дълъг списък от червеи, които са се самонаричали Червебог или един от неговите пророци. И може би един или повече от тях наистина са били! Но кой би могъл да знае?)

Благодаря за предложението ти да помогнеш. Сигурен съм, че някой от ерудираните ти приятели би могъл да хвърли светлина върху положението на Света на червеите от гледна точка на вашите науки. Но защо да се занимаваме с това? Ти и аз сме творци. Ние знаем, че всичко тече и че тези разговори не са нищо друго освен една малка вълничка в различния живот, който водим ние двамата.

И дали напредъка в знанията, познанието, науката, метафизиката, философията — само между нас двамата — е чак пък толкова важен? Ти самият ми каза, че вашата наука, от личната ти гледна точка (а с каква друга гледна точка може да се сравнява?) не е направила нищо, въпреки абсурдните си достижения. Ти самият ми каза, че във вашия свят продуктите на науката са послужили главно, за да навредят, да разрушават вашето ежедневно сетивно съществуване. Ти самият казваш, че храната се влошава с всяка изминала година, че жизненото ви пространство е претъпкано със съществуването на твърде много други същества и че това се дължи главно на технологиите, произтичащи от научните достижения, които правят всичко това възможно.

Робърт, аз съм сигурен, че може да се направи нещо за ограничаване напредването на науките и унищожаването на технологиите. И все пак хората и червеите „откриват“ и „доказват“ съществуването на телепатията и разумните чужди раси от неизказан брой години. Затова, защо е необходимо ние с теб да се занимаваме отново с всичко това пред някаква аудитория, която никога, още от създаването на световите, не е вярвала истински в нищо друго, освен в онова, което може да провери със собствените си сетива? (Прав съм, нали?)

Не, ти си имаш своята работа, а аз моята, така че не се занимавай с това. Нека просто се радваме на изключителните мигове, които се удават само на нас, и по черведяволите Истината, каквато и да би била тя. Просто ми разкажи каквото си спомняш от пътните бележки на нашите теоретици, а аз ще ти разкажа за нашите и ще се посмеем здравата. Остави останалите, не се съветвай с никого, просто ми разказвай онова, което знаеш. Разкажи ми за какво си говорят умниците в твоя свят, какво мислиш, че всъщност става във вселената, какво е душата и какво е изкуството, макар да знаеш, че всъщност не знаеш дори и малкото, което се знае. И аз ще направя същото.

Интерференцията става все по-лоша и твоя сигнал е значително по-слаб. Независимо от това, мисля, че успях да разбера по-голямата част от онова, което ми съобщи по спешност. Ако това е вярно, то представлява едно виждане за нашия свят, което никой от нас не е и предполагал.

Ти ми казваш, че сред вас е възприето и също така доказано, че има много светове, всеки групиран с други около звезда, всяка звезда част от звездно струпване, което ти наричаш галактика. Галактическата група звезди съществува в изолирана област на нищото на общо основание. После ти отбелязваш, че самите галактики са групирани във вселени (как сте успели вие, хората, да откриете такива работи?), които от своя страна са част от по-големи общности. Понататък ти отбелязваш, че всяка от тези вселени е в положение на разширяване от въображаем първичен център, както тунелите на червеите се разпростират от централното Ядро в нашия свят. Каза ми,

че това разширение на вселената може да бъде доказано, без каквото и да било съмнение.

Освен това ти се разпростря доста по теорията за непрекъснатото съзидание, като обратна на теорията за големия взрив (и за двете ти скромно отрече някакво реално познание) и предложи (не чак толкова скромно) собствената си сборна теза.

В заключение на това, ти направи следните заключения: Вселената се разширява. Разширението обаче не е безкрайно. Частите на вселената не се отдалечават вечно от центъра ѝ. В известен момент, на границата или в краищата на разширяващата се вселена, материята и енергията се разрушават — свършват — превръщат се в нищо, в онова, което са били първоначално.

Междувременно, непрекъснато се създава материя. Откъде се създава тя, питаш ти. Тя е разпръсната равномерно по целия обем на вселената, който обем обаче непрекъснато се увеличава, така ли? Ти не мислиш така и си готов да изслушаш други мнения.

Нито пък мислиш, че материята се създава отново в центъра на вселената, в един безкраен цикъл на съзидание и унищожение. Ти отричаш това, защото то не се връзва с твоята теория, но също така и защото интуитивно ти се струва твърде формално, статично. Едно мнение, което изключва квантовата теория, изключва Неопределеността и използва безкрайността само в известен смисъл. Ти също го отричаш и по естетически съображения, защото от твоя гледна точка на тази схема ѝ липсва красота.

Добре, ще приема това.

Ти чувстваш, че нещо се разширява в нищо, но усещаш, че макар и временно, между двете трябва да съществува равновесие. Ти мислиш, че самия фронт на взривната вълна, зад който се намира взривяващата се вселена и пред който е нищото, по своята същност е една връзка, познаваема зона, район със собствена и странна стабилност. Това е областта, където се извършват едновременно съзиданието и унищожението.

Така. Вселената се разширява. Но в какво? В нищото? Няма в какво да се разширява. Вселената просто се разширява и съществува във всички точки, в динамично взаимоотношение с нищо.

Всяка част на вселената се разширява едновременно, като се насочва слепешком към нищо, което ѝ се противопоставя.

Но точно както това нищо има начало или край, така и нещото ги има. То е също всеобхватно като нищото. От една страна ти чувстваш, че е така, че всяко местенце, където и да е то, може да бъде считано за връзка на взривната вълна с нищото и че дълбочината на вселената в смисъла на триизмерна форма е всъщност само една илюзия. Вселената няма дълбочина, защото всяка нейна частица се сблъсква във всички посоки с нищото.

Въпреки това ти отбелязваш, че съществуват местни конфигурации, че съществува диференциация, че съществува асиметрия, че има несигурност и че създанието/унищожението само по себе си може би не е нищо повече от един аспект на нещо, което ние не можем да разберем.

От тази гледна точка вселената наистина се разширява и някои места от нея се движат по-бързо от други, а някои се намират по-близо до галактическия център. Други са по-наблизо до водещия връх на вселенското разширение — фронта/точката на вълната, където вселената от нещо буквално се разширява в невселената от нищо.

И накрая ти ми хвърли бомбата си. Става дума за увереността ти, както казваш базирана на доказателствата, които аз съм ти дал, че нашата планета — Света на червеите — се намира в динамично стабилно състояние във водещия връх на разширяващата се вселена — взривната вълна, с всичко, което съставлява *нещо* пред нея и всичко, което значи *нищо* след нея.

Това е страховито, Робърт. То ми дава повод за размисъл.

Имайки предвид горното предположение, ти по-нататък теоретизираш, че една планета, намираща се във връзката между нещото и нищото, би притежавала известни специфични свойства. На първо място, всички направления *навън* биха водили към нищото, докато всички посоки *навътре* са насочени към нещо.

Добре. Но после ти хвърли бомбата.

Ти теоретизираш, че нашата планета е вътре във връзката между разширяващата се вселена и нищото, в което тя се разширява. Наполовина вътре, наполовина навън. Наполовина в една реалност, наполовина в друга. Наполовина разрушаваща се и наполовина непрекъснато създаваща се отново.

Като се има предвид това положение, за нашата планета не може да се каже, че има повърхност (оказва се, че Клаус е прав, дявол да го вземе!), тъй като повърхнината ѝ е връзката между съществуването и нищото.

Ако това, което мислиш е вярно, тогава ние нямаме повърхност, но затова пък притежаваме една адска космическа бойна зона. Предполагам, че съм избързал доста с твърдението, че при нас няма войни. В съответствие с казаното дотук, нашата повърхност е в състояние на непрекъснат взрив, при който не остава никаква материално-земна повърхност във връзката. Светът на червеите е една непрекъснато подновяваща се експлозия. Там, където би трябвало да имаме повърхност, ние всъщност притежаваме огромен брой вълнови фронтове/точки, които се разрушават от нищото на невселената отпред, но се възстановяват от нещото на вселената зад тях.

Ти твърдиш, че това положение прави нашата ситуация уникална, което означава парадоксална. Ние трябва някак да си представим, че нашата планета във всичките си точки се допира до разрушителната субстанция или нищото. Тогава, щом никоя точка не е свободна от нашествието на нищото, откъде иде възстановяването, непрекъснатата регенерация на Света на червеите и може би даже на цялата вселена? Отвътре. Това „вътре“ е навсякъде, точно както и „вън“. Вътрето е точка, отдалечена от разрушението на повърхността. Без „вътре“ повърхността не може да съществува.

* * *

Ти твърдиш, че червеите рефлекторно търсят изява навън, тъй като животът трябва да се изявява по-скоро външно, отколкото вътрешно. Това е посоката, в която се намира сигурната смърт.

Ти мислиш обаче, че пътят към недокоснатата тъма на безопасността и красотата е насочен навътре.

Твърдиш, че не е чак толкова надълбоко. Може би самата Сърцевина на Света на червеите е кристалинна и материята започва разширяването си откъм нея, за да се превърне в органично съединение.

И все пак ти вярваш, че трябва да съществува една област, ако само би могло да се намери път до нея през лабиринтите на древните тунели, която представлява недокосната, девствена територия. При нашето особено положение, физическото проникване навътре би съответствало навсякъде другаде на търсенето на изход навън.

Ти разреши моя въпрос, Робърт! Но може би не точно по начина, който си очаквал. Пътят навън е насочен навътре, казваш ти и може би си прав, предвид начина, по който се развиваш ти и твоя свят. И на мен ми се иска да бих могъл да го направя. Да тръгна навътре, към незаселената вътрешна граница, към Ханаан, Обетованата земя.

И бих искал да стигна толкова близко, колкото мога, до това висше кристалинно съвършенство, до идеалната симетрия, състояща се само от точки и ъгли с равни повърхности, в космическия взрив на създанието от вътрешността, което продължава завинаги.

Но аз не тръгвам нататък. Аз тръгвам навън и нагоре, където ще мога да запиша Великата форма. Аз знам, че това е едно абсурдно начинание, пък и Джил твърди, че единственото, на което мога да се надявам, е да проникна на повърхността и да умра. Тя може да е права. Но аз вярвам, че през своя живот един червей е длъжен да извърши най-великото дело, което може да си представи.

Аз не твърдя, че съм червей-герой. Не очаквам да умра. Вярвам, че когато проникна на повърхността, нищо няма да свърши. Нищото само по себе си ще се окаже просто още една частична истина, поредната илюзия. Колкото до мен, аз ще бъда светлина. Само светлина.

С тези думи завърши предаването на мислите на Рон Червея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.